

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟ ΕΝΟΣ ΠΡΟΣΦΥΓΟΠΟΥΛΟΥ

20 Ιουλίου 1974

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Ήταν ώρες πρωινές του Σαββάτου. Άκουσα κάποιους βομβαρδισμούς και υποψιάστηκα ότι κάτι κακό είχε συμβεί. Οι βομβαρδισμοί ακούγονταν συνέχεια και κάθε ένα λεπτό ακόμα πιο δυνατά. Μετά από λίγο η μητέρα μου ήρθε στο δωμάτιο μου, με άρπαξε και βγήκαμε τρέχοντας έξω από το σπίτι. Μας περίμεναν άλλοι άνθρωποι σε ένα φορτηγό. Οι γυναίκες έκλαιγαν και τα παιδιά αναρωτιούνταν τι συνέβαινε και πού ήταν ο πατέρας τους. Κι εγώ επίσης. Ρώτησα την μητέρα μου τι έγινε και που είναι ο πατέρας μου. Μου είπε ότι κατατάχθηκε στο στρατό γιατί οι Τούρκοι εισέβαλαν στην Κύπρο και σκοτώνουν ανθρώπους. Μπήκαμε αμέσως στο φορτηγό και φύγαμε. Μέσα στο δρόμο υπήρχαν πάρα πολλά αυτοκίνητα και φορτηγά που σχημάτιζαν ουρές για να εγκαταλείψουν τις πόλεις και τα χωριά τους.

25 Ιουλίου 1974.

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Η Κυβέρνηση μας πήρε στα αντίσκηνα όπου υπήρχαν και άλλοι πρόσφυγες. Ο Ερυθρός Σταυρός μας έφερε κουβέρτες και σεντόνια για να μπορέσουμε να κοιμηθούμε την νύχτα. Έδωσαν επίσης και διάφορα τρόφιμα σε κάθε οικογένεια. Τα πρόσωπα όμως είναι όλων παγωμένα. Δεν μπορούν να πιστέψουν τι έπαθαν στα ξαφνικά και σε ποια κατάσταση βρέθηκαν. Η σκέψη μας ταξιδεύει συνεχώς στο σπίτι μας. Θα το ξαναδούμε άραγε; Το βράδυ δεν κλείσαμε μάτι από τους βομβαρδισμούς των αεροπλάνων. Ακούγονταν τα κλάματα των παιδιών και οι αναστεναγμοί των μεγάλων που προσπαθούσαν να πνίξουν τον φόβο και τον πόνο τους...

1 Ιανουαρίου 1975

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Ο Ερυθρός Σταυρός ήρθε πάλι να μας φέρει ρούχα, τρόφιμα και φάρμακα. Το χειμωνιάτικο κρύο στα αντίσκηνα είναι τσουχτερό και πολλά παιδιά κρυολογούν. Τη νύχτα δεν μπορούσα να κοιμηθώ. Ο αέρας ήταν πολύ δυνατός και οι βροχές έμπαιναν από τις τρύπες του αντίσκηνου μου. Η μητέρα μου σηκώθηκε και άλλαξε τα βρεγμένα από τη βροχή σεντόνια. Το πρόσωπό της ήταν σφιγμένο και τα μάτια της γεμάτα δάκρυα. Άκουσα τον πατέρα μου να την παρηγορεί και αυτή να προσπαθεί να πνίξει τους λυγμούς της για να μην την ακούσουμε τα παιδιά. Αυτή η βραδιά θα μου μείνει αξέχαστη!

7 Μαρτίου 1975

Αγαπητό μου ημερολόγιο,

Πάνε οχτώ μήνες που μένουμε σε αντίσκηνο και ακόμη να μας ειδοποιήσουν να επιστρέψουμε στο σπίτι μας. Υπάρχουν κάποιοι πρόσφυγες που έχασαν αγαπημένα τους πρόσωπα και άλλοι που δε γνωρίζουν τι απέγιναν οι συγγενείς τους. Κάθε μέρα κλαίνε απαρηγόρητα. Από τη μια υποφέρουμε για την κατάσταση στην οποία βρισκόμαστε αλλά από την άλλη βλέποντας αυτούς τους ανθρώπους ευχαριστούμε το Θεό που είμαστε ζωντανοί.

Θεέ μου, βοήθα μας να ξεπεράσουμε τις συμφορές που σκόρπισε ο πόλεμος και να μάθουν οι συγγενείς των

αγνοουμένων τι απέγιναν τα αγαπημένα τους πρόσωπα.

Πρώτα θήματα στη ζωή, πρόσφυγες.
First steps in life, as refugees.

Χριστίνα Παναγή
Στ' τάξη
2013 – 2014